

JUNÁK - svaz skautů a skautek ČR, číslo: 2/2011 ročník: XXVI.

Lokali



Zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha 10



Téma: Vzory

Čištění botiče

Rozhovor s Murdcem

Šumák

Otvírání studánek

...a další

Články ::: Vyprávění ::: Rozhovory ::: informace ::: zábava ::: OS klub

Milí čtenáři,
kdokoli, kdo nebyl několik týdnů zavřen v podzemí, či na dálném severu (či ještě dálnějším jihu) musel zpozorovat dlouho očekávaný výbuch jara. Co má listů kvete a místy kvetou i věci, které by mohly zůstat ještě zmrzlé pod zemí. V případě redakce takto rozkvetly školní povinnosti, které účinně zpomalily práci na tomto čísle. Za zdržení se omlouváme a doufáme, že novým číslem si ho vynahradíme a že nám dále zachováte přízeň. Děkujeme vám za všechny dopisy a články, kterými nás zásobujete, rádi je čteme i otiskujeme. Jsme přitom však omezeni celkovým počtem stránek a snahou vyvážit střediskový a mimostřediskový obsah. Proto se někdy stane, že článek nevyjde hned v následujícím čísle, ale rozhodně nepřijde nazmar. Tento osud potkal minule článek Otvírání studánek, který vychází v tomto čísle a který doporučuji všem k přečtení a do tohoto čísla se bohužel nevešel článek Pochod za sluníčkem. Pokusíme se jej vtisknout do následujícího čísla. Lokali bylo jako jeden z tzv. „malých časopisů“ vybráno do bakalářské práce popisující vznik a fungování těchto periodik. Pokud se chcete v rámci tohoto výzkumu vyjádřit k časopisu, můžete hlasovat v anketě, na níž je odkaz na internetových stránkách Lokali: lokali.xf.cz. Mějte se krásně a užívejte si máje.

Tecklis

Čištění Botiče (Kuba, Ondra, Standa)
Výlet do libereckého aquaparku
Výprava do Roudnice n. L.
Výprava do Podhořan u Ronova
Mimoňský vtípaček č. 241
Setkání skautských sběratelů
v Kostelci nad Orlicí
Skauti a svátek svatého Jiří
Oldskautská schůzka ke dni sesterství
Vzory a idoly
Z dopisu: Král střelců
Mudrc
Otvírání studánek
Křížovka pro každého
Vladimír Pechar = Pluto
3x pochod Dr. Šumavského
Po válce
Oldskautské kluby 35. střediska hlásí
Úmrtí
Kapitán Otakar Jaroš
Živá zahrada
Logan
O chlebažníkově

Plán střediskových akcí

- 7. – 8. 5. 2011** **Brigáda Sedlo**
11. 5. 2011 **Květinový den**
13. – 15. 5. 2011 **Obvodní setkání**
25. – 26. 6. 2011 **Stavba tábora v Sedle**
16. – 30. 7. 2011 **Letní skautský tábor Sedlo**
 (305. dívčí, 305. chlapecký, 309. smečka)

ČIŠTĚNÍ BOTIČE

...trojíma očima

2. 3. 2011

KUBA

Každoroční ekologická brigáda proběhla i letos ve své stále podobě – rozdělit, projít, sesbírat, odvézt. Počasí přálo, účast byla překvapivě vysoká, a tak šla práce od ruky. Dlužno dodat, že i přes zprávy o tom, že je letos odpadu méně, že práce není mnoho, a že navíc je hladina Botiče udržována



na velmi vysoké úrovni, vydala celá akce na více než dvě hodiny čistého času práce všech přítomných členů střediska. A jako každý rok se objevily i nějaké netradiční předměty – mimo jiné třeba koloběžka, autosedačka, koberec a živá želva.

Mám-li celou akci shrnout, dá se říct, že se čistota meandrů Botiče nijak výrazně nemění. Možná že celkově odpadu ubývá, obzvláště od doby, kdy došlo k oplocení některých částí levého břehu jejich majiteli, ale stále se najdou i lidé, kteří neváhají vynaložit jisté úsilí a skryjí starou pneumatiku do podrostu přírodního území i přes existenci velkoobjemových kontejnerů a sběrných dvorů. Čištění meandrů Botiče tedy s největší pravděpodobností nebude

zbytečné ještě mnoho let.

ONDRA – SMEČKA VLČAT 305

Sraz byl v půl deváté na Strašnické. Dorazili tam tito ekologové: Řízek, Bobo, Padák, Sardinka, Martin, Vzpomínka, Žabák Kuba a Martin. Dojeli jsme až k Botiči. U vody jsme našli živou želvu! V meandrech potoka jsme sbírali odpadky. Cestou k lesoparku jsme našli kešku. Když jsme tam došli, hráli jsme si hry. Při cestě k ohničku jsme ulovili další dvě kešky. Pak jsme opékali buřty. Rozchod jsme měli v 16:00h na Strašnické.

STANDA

V sobotu 2.dubna 2011 dopoledne proběhlo tradiční jarní čištění Přírodní památky Meandry Botiče v Hostivaři.

Letošní čištění se povedlo, neboť několik dní před tím nepršelo a voda v Botiči nebyla velká. Proti minulým letům byla přehrada vypuštěna a nedal se proto regulovat stav vody Botiče.

Akce se zúčastnilo 39 lidí a odpracovali 78 brigádnických hodin. (305 vlčata 7+2; 305 Sýkorky 7+2; 305 skauti 4+2; 309 střelka 8+5



a servisní doprovodné vozidlo Berdy). Vedoucím akce byl jako vždy Standa. Hromada byla složena již tradičně před Rybářskou baštou a mezi „perlami“ letošního čištění byly pneumatika od osobního auta, dětská autosedačka, boby, kostra židle a větší vodní želva, která byla v bahně na krunýři a naším zásahem jsme jí včas zachránili život. V pondělí nasbíraný odpad odvezly Lesy hl. m. Prahy, za což jim děkujeme- stejně jako všem účastníkům brigády za práci.

VÝLET DO LIBERECKÉHO AQUAPARKU

(ODPOČINKOVÝ DEN NA HORÁCH)

Rychlík

Ráno jsme všichni vstali a měli jsme za to, že hned po snídani pojedeme do libereckého aquaparku. Zmýlili jsme se. Po snídani byl už jasný program. Byla to hra o zachránění princezny z rukou draka. Tato hra nás zabavila asi na 1h. a 30m. Kolem 12:00 h jsme s chutí vyrazili do aquaparku. Aquapark nás mile překvapil. Nalezli jsme 3 tobogány a 1 trychtýř. Skauti a vlčata 305, ale i 309 ihned zabrali všechny tobogány. Dále jsme našli páru a saunu. Pro 4 jedince byl milé překvapení i ochlazovací bazének, kde strávili 30 min. Jedná se o Citróna, Rychlíka, Štěpána, Vojtu a Pandu. Dále tam byla vířivka, ta byla super. Skauti šli do bufetu koupit si langoše a limču. Prostě super den, který jsme strávili v Liberci. Pobyt v aquaparku byl do 7:00 h. Pak byl odjezd do chaty.

VÝPRAVA DO ROUDNICE N. L.

11. – 13. 3. 2011

Marty, 309. Střelka

Vše začalo, když jsme se setkali na Hlavním nádraží v pátek 11.3. Sešli jsme se jako dvanáctičlenná skupina. Dali mi za úkol, abych koupil jízdenku, tak jsem jí koupil a vyrazili jsme. Jeli jsme tři čtvrté hodiny, až jsme dorazili do Roudnice nad Labem. Od nádraží jsme šli pár metrů do kopce do základny,

když jsme dorazili, Mudrc nám zhasl světlo a řekl, že si máme vyndat tužku, papír, stezku, lžící a KPZ. Všichni jsme vyndali zadané věci a šli jsme se navečeřet. Po večeři nás Mudrc nechal dělat, co jsme chtěli, a Mudrc s Achilem šli připravit hru ven do bludiště. Asi po dvaceti minutách se vrátili, a šlo se na hru. Přišli jsme k bludišti a rozdělili jsme se na dva týmy, na mladší a starší. Mudrc nám vysvětlil, že z každého týmu půjde jeden do bludiště a bude hledat schované kousky mapy. Všichni se dobře bavili, jen Kláře se moc v bludišti nelíbilo kvůli pavoukům. Když jsme přišli dovnitř, tak jsme poskládali mapu z kousků posbíraných v bludišti. Mudrc mezi tím



posbíral zbylé papírky v bludišti, jen jeden se zatoulal, a ani Mudrc ho nenašel. Na mapě chyběl zrovna papírek s názvem Roudnice. Pak starší skauti šli pařit na notebooky a my jsme se šli dívat na DVD. Mudrc nám pustil film a šlo se spát.

Ráno nás Mudrc probudil hrou na kytaru, ale nikomu se ze spacáku nechtělo, tak Mudrc zavelel, že za tři minuty venku na rozcvičku. Nikomu se ven nechtělo, ale všichni jako na gumiče vyskočili ze spacáků a byli v tu ránu



venku. A už tu byla snídaně, k snídani byly buchtý. Po snídani jsme se zase rozdělili na dva týmy a stříhli si o mapu. Mladší prohráli, tak museli mít tu rozstříhanou, tak si jí slepili a vůbec to nikomu nevadilo. Měli jsme podle mapy dojít do vesnice Krabčice ke kostelu. Když jsme tam dorazili, tak se domluvilo, že starší skauti nám budou dělat značky, a my podle nich šli. Když jsme došli ze strany k Řípu, rozdělali jsme oheň a uvařili si polévku. Po obědě, kdo chtěl, šel s Mudrcem na Říp a zbytek šel do základny. Z Řípu jsme šli do základny. Všichni byli po téměř 20 kilometrech úplně mrtví a já a Bob a další jsme se šli dívat na DVD. Pak to uteklo a už byla večeře, k večeři byla rýže s masem a zeleninou. Šli jsme na večerní hru foukání svíčky. Když jsme se vrátili, byla další hra s otázkami. Při hře Klára s Opem vytuhli, a šlo se spát.



Ráno nám opět Mudrc hrál na kytaru, rozcvička tentokrát nebyla, ale hráli jsme na housky a byla snídaně, pak se šlo na chvíli ven, snažili jsme se postavit se do čtverce pomocí dlouhého provazu. Když jsme se vrátili, tak se šel hrát Bang. Po hře jsme se naobědvali, uklidili základnu a odešli na vlak.

VÝPRAVA DO PODHOŘAN U RONOVA

18. – 20.2.2011

Mudrc a Bob, 309. Střelka

Tak nějak se občas stane, že ve čtvrtek večer zjistíte, že na výpravu jedou jen 3 kluci. Svým způsobem je to škoda, na druhou stranu se dá výprava udělat úplně jinak. Rodiče jsem přesvědčil, aby mi půjčili auto a chalupu, kluky jsem naložil v klubovně a jelo se. Cestou jsme nakoupili – každý měl stejný hlas a když někdo řekl, že to či ono nemá rád, tak se to nekoupilo. Obložení jídlem a zbraněmi na dřevárnu jsme dojeli na chalupu, a pohodový víkend téměř rodinného kruhu mohl začít...

18. až 20. února byla výprava do Podhořan a hned po příjezdu jsme zapálili oheň v kamnech a najedli jsme se. Příštího dne jsme se mlátili dřevěnými meči a potom jsme se šli nasnídat. Hráli jsme taky karetní hry. Pak jsme shlédli film a naobědvali jsme se a šli jsme ven. Příštího dne jsme si zabalili a odjeli domů. Výprava byla super !!!!

Mimoňský vtipálek č.241

OPOZDILEC

Skautík Jura přišel pozdě na družinovou schůzku a je celý zašpiněný, rozčuchaný a má utržený rukáv. „Bráškové, nezlobte se, že jdu pozdě. Kopl mě kůň a přejela tramvaj.“ Celá družina oněměla úžasem, až se ozval rádce: „A kde se ti to stalo?“ „Kde? Na kolotoči na Matějské pouti.

SETKÁNÍ SKAUTSKÝCH SBĚRATELŮ V KOSTELCI NAD ORLICÍ

Logan

Každé jaro pořádají skauti z Kostelce nad Orlicí setkání pro ty, kterým učarovalo sběratelství různých artefaktů vztahujících se ke skautingu.

Prostě kdo sbírá skautské knížky, časopisy, známky, pohlednice, odznaky, vlaječky, kalendáře, součásti krojů, nejnověji ale třeba také skautské upomínkové hrnky; ti všichni se těší na možnost opatření nových přírůstků do sbírky nebo také k výměně či prodeji svých přebytků. A právě pro takové je jedinečnou příležitostí návštěva sběratelské burzy.

A středisko v Kostelci n.O. nesoucí název Ostrá sekera pořádalo letos již 14.ročník tohoto setkání. Přijeli tam skauti i skautky- sběratelé z téměř všech končin naší republiky. Viděl jsem domovenky z Plzně, Ostravy, Vsetína, Brna, Děčína, Náchoda, Tábora a mnohé další.

Naše malá výprava čítala 5 oldskautů klubu Úplnek. Velice jsme si užívali ranní jízdu vlakem směr Orlické hory. Naším vlakovým "sportem" se stalo počítání zajíců v polích okolo trati. Občas byla vidět i malá stádečka vysoké, ale zajíců jsme napočítali 23 kusů. Prostě skaut nevynechá jediné možnosti, při které může poznávat přírodu a to byť jen z okénka vlaku. Zlatým hřebem naší pozorovací soutěže bylo hejno asi 10 čápů na loukách kolem velkých rybníků u Chlumce nad Cidlinou.

To byla známka, že zima je skutečně na odchodu i když po ránu byla leckde jinovatka. Samotný Kostelec je starobylé město, které zaujme různými historickými stavbami. Všude lze najít nějakou architektonickou lahůdku. Já jsem si ji našel pod náměstím a byly to místní veřejné WC, ovšem postavené kdysi dávno do podoby historické napoleonské pevnosti. Na burze jsme každý získal nějaký ten úlovek pro svém album nebo knihovnu. Po skončení burzy ve 12 hodin jsme vyšli do ulic města a chodili a obdivovali. Třeba tam mají kostel Sv. Jiří. To je jméno nám jako skautům příjemné, tak se i dosti fotilo. Prošli jsme ulicemi i uličkami. Viděli Starý zámek, pěknou hasičskou zbrojnici, obdivovali jsme sbírku starých zemědělských strojů v zahradě jednoho hospodáře, nádhernou budovu Sokolovny. Z dalších zajímavostí to byla pamětní deska Jiřího Gutha-Jarkovského, který

v Kostelci nějaký čas bydlel a pak pamětní deska skladatele Františka Tůmy. Po obědě v restauraci Panský Dvůr, kde jsme mohli sledovat na velkoplošné obrazovce dávný film Babička, jsme se vydali spleť místních uliček směrem k zastávce Kostelec n. O. město. Kousek od této zastávky, pod lesoparkem Lípová stráž mají základnu s klubovnami místní skauti a skautky.

Hřiště, tábořiště pro několik stanů, táborový kruh. Pražští tam vždy roní slzy. Jinde to jde, v Praze ne?



SKAUTI A SVÁTEK SVATÉHO JIŘÍ

Logan

V den svátku patrona skautů 24.dubna - Sv. Jiří, si my skauti připomínáme jeho myšlenku nepodléhat Zlu a bránit slabší.

On je nám mravní podporou v neustálém zápase se Zlem, které v současné době stále silněji objímá náš Svět. Na nás skautech je, abychom nedávali Zlu žádnou šanci! Doma, ve škole, na ulici, v lidských společenstvích. Svatý Jiří - Drakobijce, jehož nádhernou sochu máme na nádvoří Pražského hradu, je uznáván skauty různých zemí světa a třeba i mnoho měst má jeho podobu ve svém znaku. V Německu jsou činní Skauti Svatého Jiří, ruští skauti ORJUR jej mají na svém slibovém odznaku. Mimo jiné je i patronem Anglie, odkud se k nám dostal scouting, založený Robertem Baden - Powellem a přinesený do našich zemí A.B.Svojsíkem. I na tyto autority bychom měli o svátku Sv.Jiří vzpomenout. Scouting je úžasný sebevýchovný systém. Dělejme jej opravdu celým srdcem a budeme za to odměněni, ne ve zlatých medailích, ale v naší životní síle a chvílemi v krásné přírodě.



OLDSKAUTSKÁ SCHŮZKA KE DNI SESTERSTVÍ

PO NOVU KE DNI PŘEMÝŠLENÍ (22.ÚNORA)

Logan

se konala v klubovně Za poštou v sobotu 26.února od 15 hodin. Sešlo se nás 9 oldskautů a museli jsme si klubovnu doslova zadýchat. Po zahájení jsme projednali organizační věci a uctili památku našeho zesnulého přítele - bratra Evžena Štáfle -Kaaže z Havlíčkova Brodu, který v požehnaném věku 88 let odešel k nebeskému táboráku. Zprávu o účasti na smutečním obřadu podala sestra Věra.

Poté dostal slovo obvodní zpravodaj pro OS bratr Dlouhán, který nás informoval o oldskautské činnosti na obvodě Prahy 10. Udělal nám radost, když přes Berdyho notebook pustil natočené záběry z loňského Oldies kempu v Sedle a pak ještě dokument o letošním zimním přechodu Brd. A mnozí z nás se tam i poznali, ač tomu zpočátku jaksi nevěřili. Z táborové produkce se nejlépe osvědčil zpěv u táboráku, při kterém jsme také vzpomněli na nemocného bratra Supa.

Nedílnou částí schůzky bylo i doladění kalendáře oldskautské činnosti na 1.pololetí letošního roku.

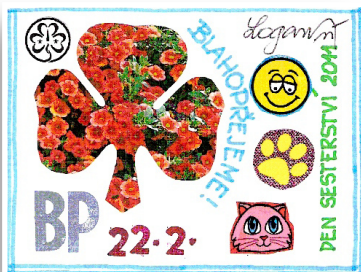
Heslo : Alespoň jednu aktivitu OS měsíčně!

Ale vypadá to, že aktivit bude i vícero.

Mezi tím všem naše starostlivé sestry uvařily výtečný čaj z lesních bylinek a na stole se objevilo i něco chutných zákusků. Bratr Tony se představil svými labužnickými lívanečky s džemem a šlehačkou a Berdy nás poctil výtečným domácím perníkem. Také ještě využil naši schůzku k tomu, aby nám nabídl originální knížky ze zrušené střediskové knihovny. Je třeba ještě říci, že oldskauti stále rádi čtou a tak si ne jeden vybral dle svého vkusu četbu pro chvíle volna.

Takový Stoletý Český kalendář určitě pobaví i poučí. To je ta pravá univerzita třetího věku! Sestry byly podarovány malovanými přáníčky a na závěr jsme si zapěli naši Oldskautskou. Pak se nám zase ve zadýchané klubovničky do studené domovní chodby ani moc nechťelo.

Účastnili se: Atri, Kendy, Věra, Jájina, Akéla, Berdy, Tony, Dlouhán a Logan, který zápis z této akce zhotovil.



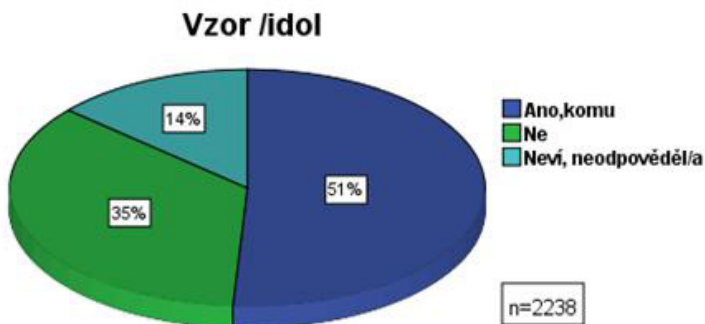
VZORY A IDOLY

Řízek

Mít nějaký vzor nebo idol je úplně normální a řada z nás nějaký svůj vzor, který obdivuje a chtěl by se mu třeba v něčem podobat, má. Vzory nás mohou motivovat k dosažení úspěchu nejen ve škole, v práci či v našich zálibách, ale významně ovlivňují naše názory, životní postoje a způsoby chování. Mnozí lidé se domnívají, že vzorem může být jen tzv. osobnost z titulních stran časopisů nebo z televize, ale vzhlížet a vážit si můžeme i lidí z našeho blízkého okolí. U dětí a dospívajících je toto kopírování a obdiv k „někomu“ spojeno s obdobím hledání sama sebe. V dnešním globalizovaném světě jsou to především média, která nabízejí dětem mnoho vzorů či idolů, ať už z prostředí sportovního, uměleckého, politického či imaginárního.

V loňském roce jsem se díky svému zaměstnání účastnil rozsáhlého výzkumného šetření, ve kterém jsme se mimo jiné také zajímali, zda děti nacházejí vzory/idoly právě v těchto osobnostech, či je hledají ve svém nejbližším okolí – mezi rodinnými příslušníky, kamarády, učiteli, vedoucími oddílů apod. Předmětem našeho výzkumu byly děti ve věku 6 – 15 let, tedy v takovém věku jako v našich oddílech. Do výzkumu bylo zařazeno 2238 dětí a položili jsme jim také následující otázku:

„Máš někoho, komu by ses chtěl/a podobat? Pokud ano, komu?“

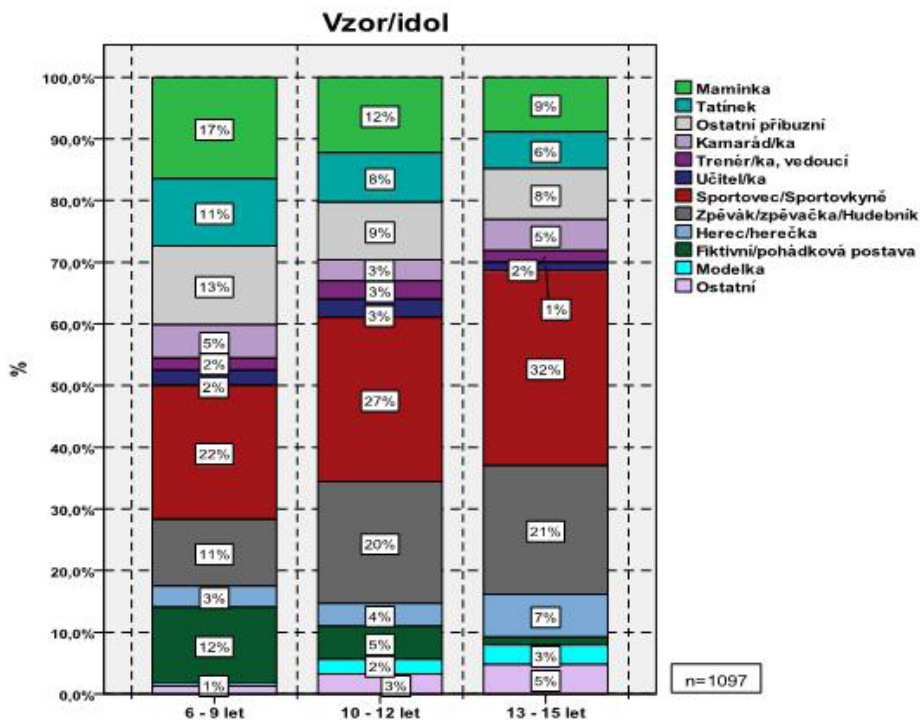


Jak můžeme v grafu vidět, polovina dotázaných dětí uvedla, že svůj vzor má, více než třetina nikoliv a 14 % neuvedlo žádnou odpověď.

Vzhledem k tomu, že se jednalo o tzv. otevřenou otázku, děti mohly jmenovat kohokoliv a odpovědi byly následně roztříděny do několika skupin. Více než 15 % ze všech dotázaných dětí uvedlo, že jejich vzor pochází z rodiny. Pro 6,3 % dětí je vzorem maminka a pro 4,2 % je za vzor tatínek. V 5 % případů za vzor slouží jiný příbuzný (babička, strýc, dědeček atd.). Nejčastěji se ale mezi vzory oslovených dětí objevovala jména slavných sportovců (13 %), dále zpěváků a hudebníků (8 %) a o něco méně také fiktivní nebo pohádkové postavy (3,3 %), které děti znají z filmů, pohádek, knížek či komiksů. Oddílový vedoucí nebo například vedoucí kroužku, či sportovní trenér slouží za vzor pouhým 3 % dotázaných dětí. Pravda je že řada dětí má vzorů více a pokud má jmenovat jeden vzor, je těžké se rozhodnout. Děti, především ty mladší, také ještě nemají své názory a postoje tak úplně ukotvené a jsou v nich spíše ještě trochu „přelétavé“. A také záleží na době, kdy takové

dotazování probíhá. Například naše dotazování probíhalo v období, kdy se odehrávala zimní olympiáda a zároveň v televizi probíhala soutěž Československo hledá superstar. I tyto události na názorech dětí nějakou stopu zanechaly.

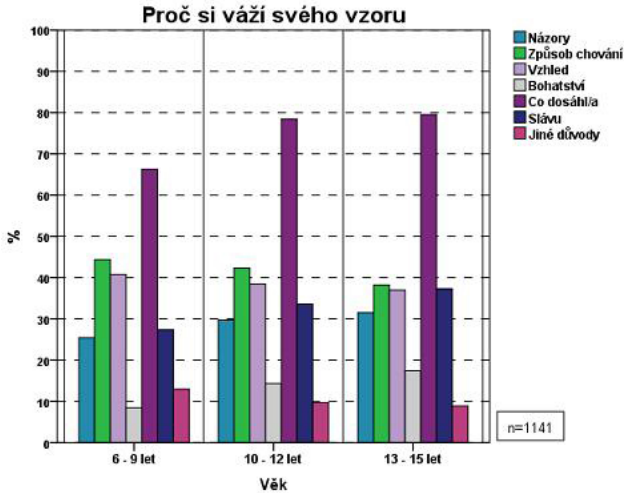
Proto například ze sportovců byli opětovně jmenováni zejména hokejista Jaromír Jágr a rychlobruslařka Martina Sáblíková. Ze zpěváků byla dětmi nejčastěji za vzor uvedena Ewa Farná, následovaná Lucíí Vondráčkovou, ale třeba i Martin Šmajda ze zmíněné pěvecké televizní soutěže. Často byla také zmiňována Hannah Montana, a to především u nejmladší věkové skupiny, tedy u dětí ve věku 6 – 9 let.



To, zda děti svůj vzor mají, se mimo jiné odvíjí od jejich věku. Čím jsou děti starší, tím častěji uváděly, že žádný vzor nemají. Ve věku 6 – 9 let má svůj vzor 56 % dětí, v nejstarší věkové skupině 13 – 15 let už je to pouze 44 %. Tato zjištění můžeme vysvětlit jednak tím, že s věkem roste autonomie a samostatnost a klesá potřeba k někomu vzhlížet, zároveň ovšem může svědčit o zvyšující se náročnosti dítěte a problémech s nalezením osobnosti, se kterou by se chtělo identifikovat.

téma: vzory a idoly

To, že děti mají nějaký vzor, kterému by se chtěly podobat, je sice důležité, nicméně daleko podstatnější je, proč si tuto osobu vybraly, proč si jí váží a proč by se jí chtěly v budoucnu podobat.



Děti si na svých vzorech nejvíce oceňují to, čeho v životě dosáhl/a a to, co umí, důležité je to pro 74 % dotázaných dětí. Dále si považují, jakým způsobem jednají s ostatními lidmi ve svém okolí, tedy dle způsobů chování. Pro téměř 40 % dětí je vybraná osoba idolem/vzorem také kvůli tomu, jak vypadá. Jedna třetina dětí uznává své idoly, jelikož se dokázaly prosadit a jsou slavní a téměř stejný počet dětí ovlivňují idolové svými názory.

Méně významné je pro děti to, zda je osobnost bohatá (13 %).

A JAKÉ VZORY A PROČ MAJÍ NAPŘÍKLAD NAŠE VLČATA Z 305. SMEČKY???

Žabák: „**Džony Dep** (americký herec), protože je to největší komediant a **Čak Noris** (americký herec), protože je to největší master světa.“

Zoubek: „**Gimli** (trpaslík z Pána prstenů) - kvůli jeho povaze a může si dělat co chce.“

Filip: „**Eragon** (pohádková postava), kvůli tomu že má draky a společně s drakem kouzlí.“

Prokop: „**Honza Miller**, protože má 100 000,- Kč.“

Padák: „**Mistr Yoda** (postava z filmu Star Wars) – umí používat sílu a laserový meč a taky protože je to skřítek a je zelený.“

Kuba: „**Majkl** (Jackson), protože je výbornej zpěvák.“

Martin: „**Godzila** (příšera z amerického katastrofického filmu), protože je hezká.“

A CO NAŠI SKAUTI 305.?

Špagetka: Můj děda, protože je chytrý, rozumný a líný.

Slimák: **Green Day** (hudební skupina), protože se mu líbí jejich písničky a chtěl bych umět hrát na kytaru jako oni.

Děda: **Čtyřlístek**, (víc neví).

Tany: **Máma**, protože mě má ráda a odmala mi důvěřuje. Chci být jako ona, protože jí můžu důvěřovat. **Táta**, protože mě nikdy neodbyl, když jsem potřeboval a vždy stál při mně.

KRÁL STŘELCŮ

Píše Jarka=Viki, rozhodně obsahem za víc než 8 chrp a 4 kokardy poštovního.



Jako odrostlá skautka jsem v našem oddíle stala asi v 15 letech rádkyní. To znamenalo, že jsem už měla na starost družinu malých světlušek, kterým jsem připravovala program schůzek a víkendových výprava, výletů a závodů. Abychom získaly nějaké nové zkušenosti, jezdili jsme my, novopečení vedoucí, na výjezdní školení. Vím, že asi většina z vás má na školení vzpomínky a názory spíše negativní, ale tyhle naše rádcovské kursy byly bezvadné. Jezdili jsme na ně vždycky na celý víkend tak 4x do roka. Pokaždé jsme trávili školení jinde, většinou v klubovných spřátelených oddílech (v zimě) nebo v létě na tábořištích ve stanech. Také my jsme jim zase na oplátku půjčovali naše klubovny a tábořiště, a tak se to vždycky nějak vystřídal. Hostitelský oddíl připravil kromě ubytování i výborný a zajímavý program. Pokaždé to byla nějaká napínavá hra, různé soutěže, sportovní akce atd. Ve všem jsme se příjemnou a zajímavou formou vlastně nenápadně školili na funkci rádců a rádkyň.

Na naše rádcovské kursy jsem se pokaždé moc těšila. Vždycky jsme zažili něco nového, Atri a Kendy (naši hlavní vedoucí) dokázali připravit tak napínavé hry, že jsme i my, už vlastně staří kořeni, hráli s největším zájmem. Kromě hlavních her, která se hrála průběžně celý víkend, jsme soutěžili ve všem možném. Taky ve sportovních disciplínách. A tak jednou, když jsme byli na školení v zimě v Krkonoších, jsem nečekaně získala titul „Král střelců“.

Stalo se to takhle. Přijeli jsme do Krkonoš na zapůjčenou chatu a místní skauti už pro nás měli připravené různé soutěže. Všude bylo spousta sněhu, a tak většina závodů byla zimních. Každý si musel vybrat z nabízených soutěží tři, libovolně jaké. Já jsem především sebekriticky škrtnla všechno, co se mělo odehrávat na lyžích. Jednak proto, že to neumím a všechno bych prohrála a taky proto, abych si hned z kraje nezpůsobila nějaký úraz, který by mě vyřadil z dalších bojů, a já přišla o body. A tak jsem se zúčastnila sjezdu na bobech z prudkého svahu na protisvah, měřilo se, kdo nejvýše vyjede. Zadařilo se mi, byla jsem druhá a bodky naskočily. Další soutěž byl běh na sněžnicích, zdálo se to lehké, ale opak byl pravdou. Stále jsem se hrabala v závějích a moc bodů mi nepřibýlo. Musela jsem zadobovat v posledním třetím závodě. Co si ale vybrat, horečně jsem přemýšlela. Touha po vítězství byla veliká. No, na lyžích to vzdám předem. Bobový slalom by snad mohl dopadnout, ale při tréninku jsem byla víc na zemi než na bobech. To taky nebude ono.

Soutěž už se blížila ke konci a mně pořád chyběla jedna disciplína. V hrůze jsem už očekávala, že snad budu muset nakonec na ty lyže. „Co kdybys zkusila střelbu?“ radil mi Atri, skvělý střelec a bývalý voják. V životě jsem nic, co stříl (snad kromě praku), nedržela v ruce. „To dokážeš,“ přemlouval mě Atri, „já ti všechno ukážu, nic to není.“ A vlekl mě na střelnici, kde, jak se ukázalo, jsem byla jediná osoba ženského pohlaví, jinak samí kluci. Tam mi dali do ruky pistolí! (ne vzduchovku, ale pistolí!!!). * Ani jsem nevěděla, jak se to drží. Popadla jsem ji asi jako Old Shatterhand ve filmu a chystala se střílet. Všichni se mohli smíchy potřhat, jen Atri zachoval vážnou tvář a začal mi podrobně vysvětlovat celý princip pistole.

„Nic mi nevyšvětluj,“ prosila jsem ho, „jen mi ukaž, jak se míří a kam se střílí, na ostatní není čas.“ Atri mi ukázal terč, natáhl mi spoušť a já nastřílela z pěti ran čtyři desítky a jednu devítku!!! Všichni, včetně mě, zůstali s pusou dokořán úplně vyzkoprnělí. Byla jsem ze všech nejlepší a vyhrála jsem. Stala jsem se „Králem střelců“, i když dodnes nevím jak. Někdo musel vést ty moje střely, snad nějaká vyšší moc a síla, já to určitě nebyla.

Atri byl nadšen. Hned mě přihlásil do svého střeleckého oddílu, kam jsem docházela asi půl roku. Už nikdy jsem nestrefila nic, maximálně terč někde na kraji. Zkoušeli mi měnit zbraň, dávali mi různé vzduchovky, pistole, nakonec i luk, ale nikdy už jsem svůj úspěch nezopakovala. Moje kariéra skončila za pár měsíců marného úsilí mého i mých učitelů. Střelecký oddíl jsem opuslita, ale na svůj terč, který mi podivným zázkram přinesl jedenkrát v životě titul „Král střelců“, nikdy nezapomenou a myslím, že ani Atri ne.

Vaše stále věrná sestřička

Viki

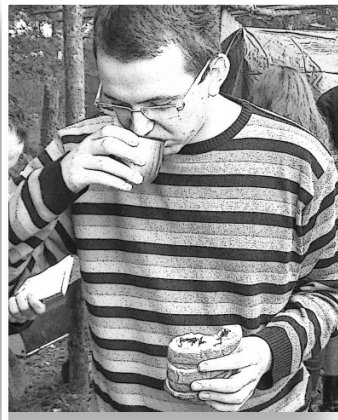
(Jaroslava Marešová, Vintřov 21, 395 01 Pacov, tel. 565 492 069)

* Atri: Jednalo se o malorážní pistolí Margolin.



Otázka první, kdy a jakým způsobem jsi přišel do oddílu? Kdo byl tvůj vůdce?

To je složité a zamotané. V roce 1995 jsem vstoupil do 38. oddílu 38. střediska Ječná na Praze 2, který se scházel na Praze 4. Časem jsme oddíl změnili na 30. a práce se intenzivně ujal Ježek, a jeho považuji za svého vůdce a je mým velkým vzorem a přítelem dodnes. Poté jsme spojili síly s 901. střediskem Uhříněves, dva vedoucí se vzali (jedním z nich byl Ježek) a členové chlapeckého oddílu přijali nabídku jít „k Ironovi“.

**Otázka druhá, pamatuješ si své nejoblíbenější místo výprav?****Kdy jsi tam byl naposledy?**

Tohle je naopak jasné a naprosto jednoduché – to je Měsíční údolí u Vlašimi. Jezdili jsme tam pravidelně mnoho let na vánoční výpravy, a ta základna mne uchvacuje dodnes. Jednou jsme tam strávili dvoutýdenní letní tábor, a dodnes vzpomínám, jak Měsíc plul po obloze skryt za řadu stromů na břehu mumlavé říčky, a jeden bráška hrál na trumpetu z vršku prudkého svahu dlouhé a líbivé tóny skautské večerky...

Otázka třetí, tvoje nejoblíbenější hra? Vysvětlíš nám pravidla?

Hra na kytaru, na klavír a tak... Ale tos asi nemyslel. No, já jsem nikdy na „skautské hry“ nebyl a tak teď marně lovím v paměti nějakou, kterou bych prohlásil za oblíbenou. Asi to skončí u dvou deskových her, a to Osadníků a Potápěčů. Není to sice tak dávno, kdy jsem byl skautem, ale v té době byly na trhu tak možná karty na žolíky, a tyto dvě hry – Osadníky a Potápěče – jsme měli ručně malované a vyráběné. Kam se na to hrabou dnešní kupované hry!

Otázka čtvrtá, co se snažíte, aby dal váš oddíl členům do života? Myslíš že se vám to daří?

Myslím, že děti postrádají prostor, kde by si v klidu a otevřeně popovídali s dospělými a vůbec s lidmi napříč věkem – to je jedna věc, která se nám určitě daří. Dále vidím jako důležité, aby děti věděly, že má smysl dělat dobré věci. Jestli se nám tohle daří, těžko říct. To se asi nedá poznat za rok nebo za dva, jde o to, aby se skauting správným způsobem vryl do srdce, a aby byl v budoucnu schopn člověku dát facku, když bude dělat blbosti.

Otázka pátá, vím, že se podílíš na vytvoření nové smečky vlčat na Jižním Městě. Popíšeš nám vaše plány a cíle?

Jižní Město má přes 60 tisíc obyvatel a pouze asi 2 funkční oddíly. Naším plánem je založit smíšenou smečku, která by využívala prostory Sborového domu Milíče z Kroměříže hned u Chodovské Tvrze. V době, kdy tento rozhovor vyjde, už bude, doufáme, smečka v plném proudu.

Otázka šestá, jak letos budete s oddílem trávit prázdniny? Chystáte se na tábor?

Střelka je střelená, a tak si vymyslela, že pojede na skoro-triatlon. Pojedeme pětidenní vodu na Vltavě, na kolech se přes Sedlo přesuneme do mého oblíbeného Měsíčního údolí, kde dožijeme třetí týden tábora. Pokud to všichni přežijeme, určitě se to Lokali dozví...

Díky moc!

Potěšený je na mé straně.

Otvírání studánek

Eur Ing Dr Bohumil Koblíha

Dle statistik Organizace spojených národů zásoby pitné vody s rostoucím obyvatelstvem naší planety rapidně ubývají. Nejnovější předpovědi OSN ukazují, že už kolem roku 2025 mají dvě třetiny lidstva být bez dostatečných zásob pitné vody. Tyto chmurné předpovědi nejsou ale novinkou. Už dávno se zásobami vody a potřebou nových zdrojů zabývali vrcholní vodohospodáři a inženýři (u nás Ing. Formandl, bývalý ředitel Institutu řízení, poradce naší vlády a OSN). Hledaly se nové možnosti od artézských studní po utopické studie odtahování ledovců z Antarktidy do Afriky, Austrálie a z Arktidy do Evropy. V přítomnosti se studují hlavně možné úspory ve spotřebách městské pitné vody. Bylo zjištěno, že jen netěsnostmi potrubí se v městech ztrácí ve světovém měřítku třicet dva miliard kubiků vody ročně.

Skeptik se může usmívat: „Vždyť jsme obklopeni světovými oceány a známe procesy desalinace, tak proč se strašit!“ To je pravda, jenomže zbavování mořské vody soli je velmi drahé a spotřebuje značné množství energie. Mořská voda se pod vysokým tlakem pumpuje přes polopropustné fitry (tzv. reverse osmosis – RO) a to není zadarmo. Voda samotná při procesu ztrácí bohužel také cenné minerální, důležité pro naše tělo. Kdo žil čásek v zemích, které závisí na uměle odsolené vodě, ví jaký je rozdíl mezi studniční vodou a tou filtrovanou z moře. Vymýšlejí se nové systémy, které by byly méně náročné na náklady a energii, ale to vše je zatím málo. Musíme spíše užívat to co máme z přirozených přírodních zdrojů co nejúčelněji a hospodárně.

Po „sametu“ v ústředí Lidové strany s kterou jsem tehdy spolupracoval se smáli, když jsem navrhoval/doporučoval výměnný obchod našich skvělých minerálních vod za arabskou naftu. Dokonce mne překřtili humorně na „bratr minerálka“. Ono to je tak, že „sytý hladovému nevěří“ a nevědomý hazarduje často s tím co má. Prostě, přestože jsem prokopal důležité cesty s arabskými institucemi, navrhovaný projekt se nakonec neuskutečnil pro nepochopení.

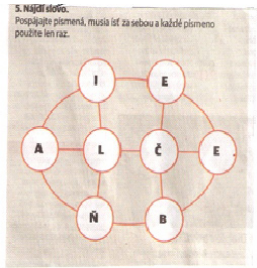
Ve světovém měřítku nás problém s vodou bude stále více tísnit. Ale i u nás, v zemi kde pramení značná část středoevropských vodních toků, nesmíme hazardovat. Není a nikdy nebude nad dobrou pramenitou pitnou vodou. Je nerozumné, když se do našich skvělých minerálek přidávají všelijaké „přitažlivé“ příchutě. Do jaké míry má taková komerční atraktivnost podíl na přetěžování našeho zaživacího ústrojí a na nebezpečné cukrovce?

Milovníci přírody si dávno všímali krás našich říček, potoků a cenili studánky. Junáci 35. střediska v Praze si vzali za příkladný úkol každoročně na jaře čistit řečiště starobylého leč pohrdaného Botiče, ze kterého nerozumní dělají odpadovou stoku. A co malé zanedbané skromné pramínky a studánky, kterých je v naší zemi plno. Mělo by být hrdostí celého okolí takového zdroje mít svoji dobrou pitnou vodu. Se vzpomínkou na našeho světového skladatele **Bohuslava Martinů** bychom s jeho „*Otvíráním studánek*“ měli pomyslet na to co kdysi býval „pohanský“, ale velmi moudrý zvyk, totiž otvírat/čistit na jaře studánky a zdroje vody vůbec. **Otvírání studánek by se mělo stát novým národním motivem a slavností!** Vodohospodáři a památkáři jistě podpoří naši přirozenou úctu k pramenům čerstvé čisté vody, jak znávali naši předkové.

Londýn, Slunovrat 21.prosince 2010.

KŘÍŽOVKA PRO KAŽDÉHO

	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										
12										



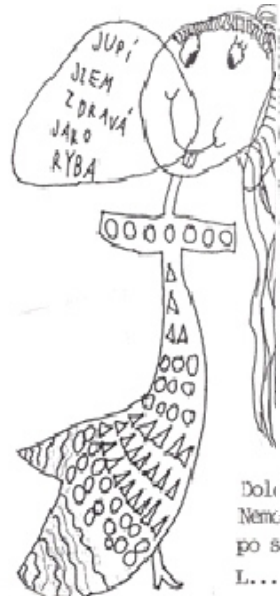
sem všem známým
a si nestrachem přelétím
a už má odstavce 35°
příp!
Jarda-Vik + redava
? Vukčič!

Nápověda

Vodorovně: 1- 1.část tajenky- 2- český šachista ing., tep- 3-dřevěné palivo- železniční ekonom zkr.- 4- být unaven, opak líce, mistrovství světa- 5- dětská hračka, vrhačské náčiní- 6- strážci pořádku, chem. zn.dusíku-7- nesprávnost ve 2.p., poloměr- 8- dívčí jméno (26.7.), arm. krajský výbor zkr. 9- výkonnostní třída, číslovka= bankovka v zeleném, Tonča, Otík, Ivánek-10- ukaz.záj., Akelův TakyRover, část z blaženosti-11- 4.část tajenky, první písmeno abecedy- 12- AlfaBeta.

Svisle: A/ Zákaz popěvku ptáků, zkr. tuny- B/3.část tajenky- C/ zdůrazněný zápor, zlatý skokan na lyžích Aleš, tumáš- D/ Australský-NovoZelandský- Afrika-Korea-Mexiko /pakt/, najisto nářečně- E/ Tenis club, Ivánek, Tonča, Otík, středový hráč, poslední písmenko abecedy- F/ Univerzita Palackého, vrchní část, Okresní národní instituce zkr.- G/ chem.zn. ruthennia, míč v zámezí z angl., podstavec- H/ žen.jm.(19.11.), velké plavidlo s plachtami (kreslí ses.Zdena W.)- I/ 2.část tajenky- J/ potomek, chem.zn.argonu.

Pomůcka: DEMENTA, OUT, PENC.



Dol
Nem
po s
L...

VLADIMÍR PECHAR = PLUTO

Narozen v Příbrami 19.1.1931

80 let - BLAHOPŘEJEME !!

Pluto je ve skautském i tramském hnutí velice známou osobností. Je členem čestného Svojsíkova oddílu - Pražské družiny. Nemůžeme tudíž jeho zásluhy již podruhé přejít v Lokali mlčením.

Po absolvování středoškolského studia začal se věnovat hudbě a umění. Jako dítě hrál na housle, brzy však přešel na trubku, saxofon, klarinet a klavír. Musíme přidat ještě bicí a kytaru.

Jako správný muzikant prošel řadou orchestrů. Šéfoval dlouho různým kapelám a své aktivní hraní ukončil v roce 1961, kdy měl dixielendovou kapelu „DIXY PARTY“. Hrál v ní i Jiří Grossmann.

K Plutově muzikantské činnosti je třeba uvést, že složil přes 200 písní - víc jak 40 trampských.

Texty začal skládat v roce 1948, kdy po zrušení skautu trampoval s kytarou po celé republice. Čas mládí se pak promítl do celého jeho díla. Jízdy na kánoích na Orlicku či po Otavě ladily romanticky, stejně jako čas u ohňů-táboráků.

Zatím jsme hovořili o Plutovi jako o muzikantovi, ale on je malířem a grafikem. A to z povolání. Maluje cykly portrétů ze starověkého Egypta - jako výsledek jeho tří vandrů do těchto míst, Shakespearovské postavy a nyní po letech, postavy české - od praotce Čecha po Jiříka z Poděbrad.

Dlouhá léta kreslil pro noviny a časopisy - humor, pro junácký časopis Pošumavský hlasatel... Takže - když přišla dvacetiletá politická pauza, nespěl skoro vůbec nic. Ale pracoval - jako žák profesora Vladimíra Mráze se začal věnovat portrétní malbě, krajinářství a grafice nejrůznějších technik. Pracuje v nízkých reliéfech formou tepaných plechů i škrábaných sádrových plaket. Mimo malířskou a grafickou činnost se Pluto věnuje i užitému umění a návrhářství.

Plutovo dlouholeté soukromé studium egyptologie a jeho tři cesty do Egypta vyústily do obsáhlého cyklu padesáti portrétů staroegyptské populace a 150 tepaných reliéfů s tématy mytologie a symboliky.

Jeho soubor staroegyptských bohů je vyčerpávající galerie známých i zapomenutých postav.

V současné době se Pluto věnuje převážně grafice pro skauting a tramping. Jeho EX LIBRIS Jaroslava Foglara, Zdeňka Pírka, či portréty lorda Baden-Powella, A. B. Svojsíka, Rudolfa Plajnera na pohlednicích Junáckého sněmu jsou díla vskutku mistrovská. Stejně další díla pro skauting.

Pluto je kamarád umělec. Přemýšlivý. Každý námět do detailu prostuduje, než začne pracovat. Je pro něj příznačná jeho pílě a pracovitost, náročnost a odpovědnost. Snad Vladimír Pechar jako penzista neobroste mechem a svými kresbami a písničkami nám bude život zpříjemňovat hodně dlouho.

Dle F. G. Montano

P.S. Částečně doplňujeme z dalších jeho prací:

Deska A. B. Svojsíka na žižkovské reálce, Dr. Jarmila Burghausera-Jumba, sestry Vlasty Koseové, Jaroslava Foglara-Jestřába na Sázavě, Dr. Rudolfa Plajnera na Tesáku... Těšíme se i my na jeho kytaru v Pražské družině.

Kendy a Atri

Bratr Pluto má humor rád. Tyto vlásky nekreslil, ale Anička, víte, kam patří?-Líba se usmívá..



PF 2011
Anička
lověnsku...



3X POCHOD DR. ŠUMAVSKÉHO

31.ROČNÍK POCHODU DR. ROBERTA ŠUMAVSKÉHO

V.J.

12. 3. 2011

Oldskautské kluby 35. střediska se zúčastnily v počtu sedmi členů...(Akela, Berdy, Dlouhán, Jájina, Petr, Tonny, Věra)- Za krásného předjarního počasí, při deseti stupních nad nulou jsme se sešli na nádraží v Uhřetěvsi... Registrace, zaplacení startovního, obdržení účastenského listu a vyrážíme na „krátkou trasu“, t.j. 10,5 km. Kolem starého nádraží stále po zelené až k autobusové zastávce PIKOVICE a dál už se napojíme na NAUČNOU STEZKU povodím Botiče. První zastávka naučné stezky č.13 - a bude jich do konce cesty opravdu ještě dvanáct!

Každá nás poučí o přírodních zajímavostech této trasy, ať už to jsou chráněné rostliny nebo živočichové - ptáci, ryby, žáby - prostě vše, co žije v přírodní památce Meandry Botiče...

První kontrola je po 5 km u NOVÉHO MOSTU, kde vidíme už jen zbytky bývalého PODZÁMECKÉHO MLÝNA..

Jdeme dále a zastavíme na hezkém místě nazvaném DOBRÁ VODA, kde - jak nám bratr Akela prozradil, stával Fantův mlýn. Dnes už tam jsou jen zbytky základů stavby...

Podle vyprávění bratra Akely i Tonnyho, kteří v tomto kraji prožili velký kus svého dětství, byly cesty, kterými se nyní brodíme blátem, všechny upravené, používané dokonce jako hlavní cesty k přepravě soli z Rakouska.

(O této přepravě soli psáno nedávno v Lokali.)

Bratři si pamatují, že okolní sady byly ošetřovány a dávaly úrodu... Dnešní stav, kdy všechno kolem je zarostlé a neudržované, v nich vyvolává smutek... Ptáme se, proč tomu tak musí být?

Pokračujeme naučnou stezkou podél vypuštěné HOSTIVAŘSKÉ PŘEHRADY (pozn.Atrih: kde jsme v sedmdesátých letech využívali sněhu a ledu, k našim společným hrám i SZBZ= Sokolovskému závodu branní zdatnosti- dnes nazvaném zimní biatlon).

Zde nás mívá a předjíždí množství cyklistů. Někdy máme co dělat, aby nás nepřejeli... Přesto, že je zde zákaz jízdy, vyrazili dnes cyklisti právě sem a ve velkém počtu.

Se sluníčkem v zádech konečně dorazíme do HOSTIVAŘE. Poslední schody nahoru a jsme u cíle: TOULCŮV DVŮR!

Razítkování, vítání se s přáteli, kteří dorazili dříve, obchůzka Střediska ekologické výchovy, kde nás zaujmou volně se pasoucí koně ve velkém výběhu. Nakonec se jdeme občerstvit do zdejší restaurace, kde máme možnost ochutnat místní speciality...(jitrničku se zelím... nebo salát s cizrnou...)

S celým výletem náramně spokojeni a náležitě unaveni, nasedáme do autobusu, který nás odveze k metru na OPATOV. Tam se loučíme - a: „Příštímu 32. ročníku NAZDAR!“



Takto by se dal charakterizovat letošní 31. Ročník POCHODU Dr. ROBERTA ŠUMAVSKÉHO OKOLO PRAHY, který proběhl v druhou březnovou sobotu 12.3.2011. Připravili jsme tradičně dvě trasy 10,5 km a 28 km se společným startem před nádražím Uhřetěves .

Krátká trasa vedla Uhřetěvesí přes Pitkovičky, údolím Pitkovického potoka na Dobrou vodu a podle Botiče ke kontrole u Nového mostu (zde bylo razítko nejen do Popisu cesty, ale i do brožurky OTO Zlatá Praha).



Dále pokračovala přes Petrovice, kolem v současné době vypuštěné, opravované a také od bahna čištěné přehradní nádrže Hostivař, trasou Naučné stezky Povodím Botiče z roku 1980, na jejíž přípravě a realizaci se podílel i náš oddíl. Pokračovala starou Hostivař do Pražského ekologického centra Toulcův dvůr, kde byl také společný cíl pro obě trasy.

Dlouhá trasa vedla od startu krajem PP Obora Uhřetěves, kolem Podleského rybníka do Dubče, kolem nádraží Běchovice do Dolních Počernic a ke kontrole v parčíku u pomníku Mistra Jana Husa v Běchovicích. Cesta dále pokračovala do Kolodějí, kolem bývalého hradiště na Markětě, přes Královice, Netluky, kolem Uhřetěveské obory na Nové náměstí v Uhřetěvesi. Za ním se napojovala na krátkou trasu, s kterou společně došly přes Pitkovičky, Dobrou vodu, kontrolu u Nového mostu, Petrovice a kolem

vypuštěné hostivařské přehrady do Hostivaře a cíle v Toulcově dvoře.

V cíli účastníci obdrželi pamětní diplomek, vlaječku Šumáka 2011, tentokrát ve žluté barvě, čaj, tatranku a různé drobnosti, pozvánky na další akce či propagační materiály. Byla i razítka, včetně půjčeného razítka Toulcova dvora. Každý měl možnost prohlédnout si areál, projít místní Naučnou minizezku, či se podívat na výstavu o odívání a ekologických textiliích ve Stájích Toulcova dvora.

Jak již bylo řečeno v úvodu, počasí nám přálo, tak byla i dobrá účast pochodníků. Na to, že v Praze probíhaly ještě dvě turistické akce, vynikající. Řečí čísel- 259 turistů,

2 kočárky a 17 psů různých velikostí. Na dlouhé trase 28 lidí, na krátké 218 lidí a 13 pořadatelů. Nejstarším účastníkem byla paní Věra Šumavská (nar. 1920) manželka Roby Šumavského, která kvůli zhoršenému zdravotnímu stavu nešla celou trasu. Poděkovala pořadatelům za péči o památku jejího manžela, pořádáním pochodu.

Věnovala jim peněžní dar, který bude použit pro pořádání dalších ročníků Pochodu Dr. Roberta Šumavského okolo Prahy. Nejmladšími účastníky byla dvojčata Lucinka a Radeček (18.měsíců), která se na nás přijela podívat s rodinou našeho dlouholetého člena Mirka Váni na kousek trasy a do cíle, v kočárku.

Chtěl bych poděkovat všem, kteří se aktivně podíleli na přípravě a realizaci pochodu: Ditrovi, Manče, Blance, Davidovi, Renče, Ivanovi, Jítě, Ivě, Standovi, Terce, zaměstnancům Toulcova dvora a KČT Praha i mnoha dalším. Velký dík patří také Loganovi za krásné ztvárnění vlaječky a pamětního listu. Nezbyývá, než se těšit na příští rok a věřit, že 32. ročník „Šumáka“ bude stejně tak úspěšný.

PŘIPOMÍNÁME POCHOD DR. ROBERTA ŠUMAVSKÉHO

V sobotu 12. 3. 2011 proběhl již po 31. POCHOD DR. ROBERTA ŠUMAVSKÉHO OKOLO PRAHY. Připomínáme něco z jeho historie.

První ročník se konal v rámci etapového pochodu OKOLO NOVÉ PRAHY, kdy jsme zajišťovali etapu Prahou 4. Po tragickém úmrtí Roby jsme se rozhodli naši etapu v dalším ročníku pojmenovat na jeho počest Pochodem Dr. Roberta Šumavského. Byla vydána zvláštní vlaječka a účastníci ji dostávali v cíli ročníku 1980 – 1981 na Zbraslavi. Nutno dodat, že zmíněná etapa PONP 4 byla v prosinci, startovala v Komořanech a zúčastnilo se jí 192 pochodníků. Den před tím napadlo asi 15 cm sněhu , svítilo sluníčko a cesta byla opravdu fantastická (tolik slova pamětníka prvního ročníku) .

Loni se konal již jubilejní XXX. ročník, tradiční druhou sobotu v březnu (kam byla naše etapa již v roce 1982 přesunuta). Ústředí KLUBU ČESKÝCH TURISTŮ ocenilo naši činnost DIPLOMEM za dlouholeté pořádání turistické akce pro veřejnost.

Prála bych si, abych mohla ještě popsat naši činnost po válce.

Ale stejně jako při psaní VZPOMÍNKY na konec první republiky mám obavy, jestli na vás alespoň částečně „zavane“ atmosféra těch opravdu dějinných zlomů.

PRAŽSKÉ POVSTÁNÍ jsem prožila v garážích pod blokem, kde jsme bydleli. Garáže se staly místem, kde se přidělovaly zbraně. Velitel mi tehdy na žádost o přidělení práce na nějaké ošetřovně sdělil, ať si seženu po domě obvazový materiál a čekám na rozkaz.

Brzy jsem zjistila, že tam také čeká medik, skaut z Braníka.

Český rozhlas neustále vysílal ve světových jazycích volání o pomoc. Stále se něco dělo. V sousední restauraci nakrmili v noci oddíl, který šel dobývat gymnázium na Lobkovickém náměstí, do garáží (asi třetí den) si přišli odpočinout vítězové, kteří bojovali o sokolovnu v Riegrových sadech. V ulici se stavěla barikáda. Někteří obyvatelé domu hledali bezpečnější úkryt.

Zvenku přišly zprávy o krutostech páchaných na civilním obyvatelstvu. Nejblíže nám byla Pražačka.

Nevěděli jsme, kde je moje sestra Mirka, která byla jako sociální oracovnice na Mělníku a v sobotu nedojela domů. Neměla jsem také zprávy o svém budoucím muži, který se místo oslavy mých narozenin (5.května) přišel rozloučit.

Nacistická letadla kroužila nad Prahou, Mezinárodní červený kříž v nemocnici pod Petřínem volal také o pomoc.

Ještě 8.května jsme byli v napětí. Večer vysílal rozhlas řeč anglického krále oznamující vyhlášení příměří. Řeč byla přerušena hlášením, že byla zapálena Staroměstská radnice.

Ráno devátého přineslo úlevu. Lidé vítali nadšeně osvoboditele. Dopoledne mi přišel oznámit budoucí tchán, že byl na ulici zastřelen během povstání jeho bratr, ale Jan - syn ve skupině kapitána Herolda v žižkovské sokolovně s dalšími členy sdružení evangelické mládeže, plnil přidělené úkoly ve skupině, která byla řízena velením povstání.

Před polednem příběhla ke mně neznámá dívka, že mám dojít k Molly Soukenkové, staré skautce, bydlicí pod bývalou „Orionkou“, a mám zavolat sestru Koseovou.

Po cestě do vinohradské nemocnice s inzulinem (maminka byla diabetička), kde ho měli nedostatek, jsem tedy běžela k Molly Soukenkové k telefonu. Soukromých telefonů bylo neskonale méně než dnes a o mobilech se nepsalo ani ve sci-fi povídkách.

Teprve během května jsem slyšela po prvé americký transistorový rozhlasový přijímač.

Mirka se vrátila teprve 10. května na nějakém nákladním autě s náručí šeflíků, kterým lidé zasypávali vojáky i civilisty na nákladních autech.

Jak jsem se již zmínila, Mirka pracovala po celé dni revoluce s jedním medikem v tovární ošetřovně v Čakovicích, kam se z Mělníka dostala. Malé rány ošetřili, zranění těžká se vozila na Bulovku. Za celý život jsem ji nepřiměla k tomu, aby napsala, jak do ošetřovny vtrhl esesák a ohrožoval je. Protože mezi ošetřenými ležel vyšší německý důstojník, strohým rozkazem ho vykázal z ošetřovny.

Život se pomalu rozbíhal. Praha bez tramvají a plná barikád i poškozených domů z válečných náletů začínala dýchat.

Na 11.května 1945 byla do Obecního domu svolána první skautská schůze.

Ještě při návratu ze skautské schůze se mnoho účastníků muselo schovat do domů (ty se zamykaly až později), protože se ještě ozývaly přestřelky.

Ústředí Junáka na krátký čas začalo úřadovat v Bartolomějské ulici, ale brzy se přestěhovalo na Senovážné náměstí do domu vedle „Říše loutek“ - nejmenovalo se to jinak?, který patřil NSDAP (Nationalsozialistische deutsche Arbeit Partei).

Pro nedostatek všeho možného vznikaly po Praze kuchyně, kde se vařilo pro lidi, kteří se zbědovaní vraceli z koncentračních táborů nebo pochodů smrti. Nemocnice byly přeplněny, ačkoliv dnes všichni vědí, kolik lidí se nevrátilo.

Skautky bylo vidět všude (pozn. redakce: ale skauty také!, Vlastičko). Pomáhaly, kde se dalo. Členky I. Dívčího oddílu se dokonce ujaly šestiměsíčního chlapečka, kterého jedna Holanďanka našla odloženého u cesty a přinesla ho i se svým dítětem do Prahy.

Výstrižek z novin o této příhodě je ve sborníčku k 80. výročí našeho dívčího skautingu (máte ho jistě ve střediskové knihovně).

Chlapeček byl dán později k adopci. Do světa vstoupil při křtu se jménem Vladimír Junák.

To už jsem byla na návrh sestry Vlasty Kosové přijata jako tajemnice DK. Vrátila se i Běla Divišová, tajemnice předválečná.

Dostaly jsme kancelář společnou se zpravodajským odborem (vedoucí odboru byl **Karel Grimm**, studující VŠE, poznámka s dovolením, Atrio: *vůdce kurzu pro vedoucí na LŠ v Černošicích v srpnu až září 1945, v totalitě komunistický vězeň, v květnu 1952 souzen v procesu s dr.Karlem Průchou za budování protistátní sítě a spolupráci se zahraničím... výsledné tresty až do 15 let vězení...*, **Karel Grimm**: *“Skauting je školou odpovědnosti a nezvládnutého charakteru. Snaž se proto řešit všechny problémy, které tě v životě potkají, vždy správně a čestně, junácky.”* Vzpomíná **Antonín Vojtíšek**: *“V NPT Příbram s umístěním na Vojně byl zostřený režim... Na lágru z naší organizace byli bratři Tonda Sum, Ivan Mikšovič, Franta Jandus, Karel Grimm. S tímto kolektivem se dalo přežít”...Nebo v uhelných dolech ve Vinařicích u Kladna kde už pracovali skauti Průcha, Němec Grimm, Stržínek aj.- vše z knihy*

Karla Lešanovského SE ŠTÍTEM A NA ŠTÍTĚ. Promiň, Vlastičko, ale Karel Grimm si to zaslouží, proto můj vstup.)

Zpravodajský odbor měl jednoho zaměstnance- Vladimíra Jiráka, který uvádí v Junák hlásí:

Bazar skautek 22.2.1947 - Svobodné slovo mladých- kolik krásných věcí dovedou vykouzlit naše skautky - panenky v národních i skautských krojích, modely táborů, ohnišť, kluboven, výrobky ze dřeva, ručně malované, kožené opasky a talismany, indiánské mokasiny, vlajky s trojlístkem, mezinárodním to symbolem skautek, a mnoho jiných věcí.

ZVLÁŠTNÍ pozornost budily výrobky neslyšících skautek z Prahy XVI. a zásilka skautek amerických.

Na zahájení byla přítomna kromě členů náčelnictva paní Dr. Alice Masaryková, paní Olga Fierlingerová a dcera prvního náčelníka A.B. Svojsíka paní Stáňová, byl předveden výstup skautek 10.dívčího oddílu střediska ŠIPKA. Bazar také navštívila mistryně republiky v krasobruslení Alena Vrzáňová, která je též horlivou skautkou.

Bazar měl velký úspěch a výrobky děvčat, jejichž cena byla až směšně nízká, byly záhy rozebrány. - Pí. Dr. Alice Masaryková prohlásila, že by každé dívce doporučovala, aby se stala skautkou.

Balíčky amerických skautek. Před vánoci 1946 se objevily první dopisy.

“Náš oddíl, který má 25 členek od 10 do 12 let, poslal na Vaši adresu balíček k 22. únoru s věcmi, které by se mohly hodit vašim skautkám. Prosíme Vás, abyste balíček poslaly oddílu, který by si chtěl s námi dopisovat... atd.”...

Objevily se první balíčky... Pan listonoš nosil balíčky v pytlí, každý den, některé úhledně zabalené s adresou čitelně napsanou, jiné rozbité, bez provázku- poštou převázané. Rovnaly jsme je za skříň, pod stůl, jako v pohádce “Hrnečku vař”. Na ústředním bazaru jsme instalovaly “americký stánek”- tužky, bloky, skládačky, panenky, míče...Americké děti dětem československým. A začaly chodit dopisy našich skautek skautkám americkým...

Ještě plno amerických holčiček čeká na dopisy z Československa. K dnešku: Z Česka... V.M.



35.klub OS „Nibowaka-Gill“ historický, nositel junáckého kříže Za vlast 1939-1945 vedoucí Karel Skála - ATRI /SO/ nositel ŘSV - zást. Alja	506.klub. "Úplněk" sběratelský, turistický vedoucí Logan – Vladimír Chochola - zást. Sup	Zpravodajka OS 35.střediska sestra Kendy – Irena Skálová /50/ -zást. Medvěď /50/
Telefony: Skálovi 233 551 127 ATRI mobil 732 463 160 Logan 223 012 644	Zpravodaj OS ORJ Praha10 – Dlouhán – Jan Herna, ThDipl. zást. AKELA – Jindřich Matoušek tel. 605 584 729 /SO – Svojsíkův oddíl/	



Mluvicí špalek LOKALI, stará kresbička sestry Siváka. Náš zpravodaj vyšel letos prvně v barvě a co do obsahu listů, zmenšeně. K barvě blahopřejeme. K zúžení už méně.

Připomínal jsem mladé redakci- jako starý „veterán LOKALI“, od zrodu tohoto našeho časopisu v roce 1945 už jediný z registrovaných členů (přibyl nově registrovaný u 35.klubu OS Tonny Pakura, tehdy klouček), i jako „tučný“ finanční příspěvatelel (z německého měsíčního příspěvku za válku), **zužovat pozvolně**. Mrzelo nás vyřazení článků

Otvírání studánek od bratra Midlocha z Londýna, Zimní brigády sestry Viki, 80tiny bratra Pluta, „přepůlení“ vtipu s vlásky z obrázku Aničky Vodičkové... jakoby tu scházel skautský cit... A „velechyba“- byli jsme upozorněni, v článku Vojtěch Bubílek, zasloužilý letec - uznání **čsl. letectva London**, překlep **čsů**, prosím, opravte si a berte to za důležité, vlastenci.

Vzorná dopisovatelka, čestná náčelní Junáka, sestra Vlasta Macková, píše: „... S velkou lítostí

jsem si přečetla, milý Atri, že svěřuješ redakci Lokali nástupci.

Tak bývalý -dívčí kmen- **ztrácí** poslední linii, kam se mohl uchýlit se vzpomínkami na úspěšnou práci!...

Ať nám skautkám, v první řadě sestře Kendy, hodně dlouho můžeš pomáhat!“

Vlastičko, **neztrácí**. Stále máš vyhrazeny své stránky.

Ještě sestra náčelní přepisuje dodatečně k PF:

Šťastný první rok druhého století dívčího skautingu!

Ať se nám daří působit „lokálně“ a myslit „globálně“ podle programu WAGGGS.

A příkládá v angličtině xerox-originál dopis lorda Baden Powella: A LETTER WORLD FROM CHIEF THE GUIDE

A FEBRUARY 22nd PENNY to the „WORLD CAPTAIN“, ist November, 1932. Vyvěsíme v klub. Za Poštou do konce škol. roku.



První anglická skautka.
Dárek od Judy Ellis

CO BYLO z hlediska OS:

S 9.2.2011 - Svojsíkuv oddíl- Pražská družina v 17 hod. Celnice, Bubenská

So 12.2. - Pohřeb Evžena Štáfla v Havlíčkově Brodě - zastoupila Věra

So 19.2. - Den zamyšlení u sv. Ignáce - zastoupila Alja

So 26.2. - Schůzka OS Za poštou, viz čl. Logana, - **So 5.3. Sběratelé Kostelec**, článek

Po 7.3. - Lány u TGM, akce ČSBS Praha

Ú 8.3. - KONCERT- Konzervatoř Jana Deyla a střední škola pro zrakově postižené, Maltéžské nám. 14, Praha 1- ve 14 hodin. Naše účast se tenčí, kde jsou ty doby naší hromadné účasti v čele s Mackem a dalšími, to ještě organizoval bratr Dany= Pergler, už také není mezi námi. Ale má nástupce ze střediska Maják, je jím bratr Vláda Kolomý. Díky.

A koncerty běží dál, vždy s výborným programem a zaničeným provedením studentů a jejich profesorů: F.V.Kramář: 3 věta z Koncertu Es- Tereza Illeková, klarinet, Mgr.Vl.Kolková, klavír- W.A.Mozart: 1.věta Koncert C dur- L-Chrápavá, flétna, Vl.Kolková, klavír- L.Koželuh: 2.věta z Koncertu pro klarinet, B.Morall: Boogie- Monika Illeková, klarinet, Vl.Kolková, klavír-

Kl.Slavický: Ej, srdénko moje (č.12,2,3,5): Petra Musilová, zpěv, MgA. R.Šlégrová, klavír- A.Lebeděv: Koncertní Allegro, V.Strukov: Elegiaci z Koncertu pro tubu-Jan Adamec, tuba, Mgr.

Z.Ambrožová, klavír- J.Brahms: 2.věta ze Sonáty Es dur- T.Illeková, klarinet, Vl.Kolková, klavír- A.Dvořák: Cigánské melodie (č.1,2), A.Dvořák: árie Purkrabího z opery Jakobín- Miroslav Orság, zpěv, MgA. Radomíra Šlégrová, klavír.

Některí řeknete, proč takové podrobnosti? Proto. Abyste alespoň pročetím autorů a děl byli při tom. Všichni účinkující, ač zrakově většinou velmi oslabeni, nebo zcela slepí, vystupují velmi odpovědně.

Přijďte příště, jste zváni...

So 12.3. - Pochod Dr.Roberta Šumavského- článek od Věry a Standy.

Ú 15.3. - Vzpomínka na 15.březen 1939 u hrobu čet. Hrada na Bohnickém hřbitově- Logan, svíce.

St 16.3. - Stříbrní vlci na ÚJ v 10 hodin, návrhy dalších členů= nositelů, za **zemřelého bratra Jana Punčocháře**= Puntí, podrobně vzpomenu vše, co pro skauting vykonal, i jeho odbojová činnost.

CO BUDE - nejprve 2 individuální akce:

Po 4.4. - ATRIUM Žižkov, Čajkovského 12- Musica Bohemica jubilantovi Josefu Krčkovi, 19.30

Po 11.4.- ATRIUM- „Když začne skřivánek povrzávat“- Jarní koncert Malé české muziky Jiřího Ícy Pospíšila, 19.30- Rezervace vstupenek v ATRlu 222 721 838

Ú 12.4.- 15.00 Stará PÉTATŘÍČITKA na Letné

Pá 15.4.- ODPADÁ TĚLOCVIK - tělocvičnu žádá Věrná garda Sokola Strašnice

Pá 15.-17.4. XIII. VALNÝ SNĚM JUNÁKA V KOLÍNĚ, v sobotu účast Atri z Doks

So 16.4.- Výprava OS do Mníšku a okolí, vlakem

Květen 4.-6.- Ke Květnovému povstání- 4.5.Hostivař v 15 hod., **5.5. SKALKA Mukařovská v 17 !**

6.5.Ďáblice v 10 hod., v 16.00 Kobylišká stfelnice

So 7.5.- Mackův memoriál - VIII. ročník - ke Dni vítězství, u Logana v Troji

St 11.5.- Svojsíkuv oddíl v 17 hodin na B.H. - **KVĚTINOVÝ DEN!!**

So 28.5.- Konopiště BerdyBusem - **So 18.6. Sluneční zátoka** BerdyBusem

26.6.-2.7.- Hlíďají OS = oldskauti v Sedle!

Díky za finance: MUDr. J.Doležalová, SO, 100- Atri (za čestné neplatiče, z německého fondu) 1200 Kč.

Minulé vyluštění: Jaroslav Rada a Miloš Dušek, z deseti rozdílů jsem našel 9? /klička na dvířkách, ústa kuchaře, knoflíček u krku a na manžetě, uzávěr kohoutku, houbička, nosík pí.kuchařky, její zapínání u krku, stopka na paprice-Kdo najde desátou, přihlaste se, odměna vás nemine-732 463 160



Skvělý pozdrav od Esky a Midlocha z Londýna!

Došel opožděně, ale moc rádí zveřejňujeme alespoň

část: THINKING DAY -

JOURNEÉ INTERNATIONALE DE LA PENSÉE

DIA DEL PENSAMIENTO...

Srdečné sesterské a bratrské pozdravy

k MEZINÁRODNÍMU DNI SKAUTEK a také

skautů (viz Holandsko)

se vzpomínkou na květnové setkání v Praze 2010...atd..... Díky a

těšší se na další! /ATRI a kol./



Bratr Ing. Jiří ŽÁČEK - Gog - 7. září 2009 opustil naše skautské řady ve věku nedožitých 75 let.

Byl mým spolubratrem - poválečným sousedem z 25. střediska Junáka v Libni na Libeňském ostrově, my PĚTATŘÍCATNÍCI.

25. oddíl a 35. oddíl pracovaly od roku 1939 a v roce 1940 pod hlavičkou 25. střediska a vedením bratra Josefa Maudra= Cápího, uskutečnily v těchto dvou letech společný letní tábor i s násilným ukončením v roce 1940. Květnem 1945 - pro velký počet nováčků, došlo opět k rozdělení na dvě střediska. Jiří 10letý, já Atri 17. Blíže jsem Jiřího- Goga poznal až v letech 1968 a při vůdcovské zkoušce 1969, kdy jsem zasedal ve zkušební komisi s bratrem Čilem - Dr. Karlem Skálou, jmenovcem se stejným

datem narození= 4.ledna, a Jiří 8.ledna. Gog skutečně vyrostl ve skautského velikána. Znali jsme ho snad všichni v Praze a okolí, ve Svojsíkové oddíle či v Kmenu dospělých. V letech 1968-1970 byl vedoucím 25. oddílu a nakonec i vedoucím 25. střediska.

K 1. výročí jeho úmrtí vydal Občasník 1. klubu OS Přátelé Vatra- **Malý sborník vzpomínek** na bratra Goge,- mně ho předal bratr Pepia- Sladký, věrný skaut 25tky, vzorný člen Svojsíkova oddílu.

Vypisuji ze skautského smutečního oznámení: ...

Dlouholetý skautský vůdce, člen historického 1. klubu OS v Praze, člen náčelnictva Kmene dospělých Junáka, vůdce Víkendové lesní školy kmene OS „WLŠ 06“ a instruktor Pražské lesní školy i České instruktorské LŠ, nositel vyznamenání zlaté Syrinx a dalších ocenění Junáka, autor řady příruček k lesním kurzům a lesním školám, vedoucí redaktor Kmenových novin Junáka, člen čestného Svojsíkova oddílu. Z rodinného parte - opustil nás po delší nemoci, manžel, otec(dvou synů), dědeček, strýc. Pohřeb se konal v pátek 18. září 2009 ve 13.15 hodin v krematoriu v Motole za velké účasti, včetně skautů. Slovo na rozloučenou pronesl Pepia-Sladký... velmi pěkné slovo, je ve sborníku, zde i jeho zásluhy za navrácení historického srubu Vatra z rukou ČSM zpět do vlastnictví skautů...Pepia říká, s Gogem jsem se setkal týden před jeho skolem, v léčebně. Byl ve velmi dobré formě. Téměř dvě hodiny jsme probírali - skauting... Ahoj Gogi (džoži). Buď připraven, že až se příště sejdem, budeme v diskusi pokračovat. /ATRI/

Bratr Evžen ŠTÁFL - S hlubokým zármutkem

oznamujeme všem přátelům a známým, že do rukou Božích odevzdal svůj život, který zasvětil Bohu, rodině svoji i skautské, zemřel náhle ve věku nedožitých 88 let dne 4. února 2011. Poslední rozloučení v sobotu 12. února ve 13 hodin v Husově sboru Církve ČS husitské v Havlíčkově Brodě. Jménem pozůstalých manželka Marta = Tiki, Evžen, syn s rodinou, Jitka Domkářová, dcera s rodinou a ostatní příbuzní. Nás zastupovala sestra Věra Janovská, píše: Polední sluníčko zalilo celé město, které se loučí se svým občanem... Chalupa proti kostelu, kde se obřad koná, Štáflova chalupa - v níž prožil bratr Kaa, po skautsku, velký kus svého života, posmutněla.

Husitský sbor je zaplněn do posledního místa. Rozloučit se přišli jeho bratři a sestry z různých koutů, protože jim byl vždy vzorem skauta, kulturního občana a obětavého přítele...Všichni chtějí položenou květinou vzdát dík tomuto skvělému člověku. Dojemná chvíle, kdy členové Kmene dospělých- šedesátiletí „chlapci“ ve skautských košilích přistupují společně k rakvi, položí květiny a jako jeden muž se pokloní... Díky, bratře Evžene, nezapomeneme!

CESTA VRCHOVINOU z 15.2.2011 velmi pěkně hodnotí život bratra Evžena, kterému náhla srdečné příhoda ukončila život. Ve svém životě prožil mnoho dobrého i zlého. Když mu byl rok, zemřel mu otec. Vyrůstal s matkou, sestrou a dvěma bratry- skauty a ti jej přivedli na skautskou

stezku. Jeho celoživotní povolání drogistu znamenalo sloužit lidem. Vždy byl obětavý a svědomitý ve všem svém konání. Obdivoval své město Havlíčkův Brod, fotografoval a archivoval jeho krásy ve všech ročních obdobích. Miloval přírodu, květiny a vše krásné.

(Naše poznámka: Co máme fotografií z krásné jejich zahrady i Chalupy atd.)

Jeho životní náplní byl ovšem skauting. Byl rádcem družiny, později vedoucím 4. oddílu Mravenců a v dalších letech výchovným zpravodajem ORJ. Jeho práce na skautské stezce byla oceněna nejvyššími vyznamenáními - byl nositelem Řádu ČS Stříbrného vlka, odznaku Syrinx, Řádu Zlaté Lilie v trojlístku, členem čestného Svojsíkova oddílu.

Za okupace ve svých 20 letech vedl ilegální skautský tábor, kde byl zatčen, kruté vyslýchán a vězněn v Kutné Hoře. Brzy po návratu z věznic byl totálně nasazen v muničce ve Vlašimi. Osvobození naší vlasti v roce 1945 bylo pro něj radostným návratem ke skautské činnosti. Při druhém zrušení Junáka prožil i výslechy StB.

V roce 1952 se oženil s Martou Čapkovou, s níž žil v krásném manželství téměř 60 let. Dokonale naplnil poslání muže - postavil dům, zplodil syna, ba i dceru, a zasadil ne jeden strom.

V roce 1969 byl vůdcem Lesní školy ve Stříbrných Horách. V době totality sepsal skautskou kroniku ze vzpomínek členů Junáka v Německém Brodě od roku 1919 do roku 1945.

Po celý svůj život si vážil dobrých lidí, obětavých skautských přátel v Brodě, napříč republikou i v zahraničí. Rád navštěvoval skautské tábory, miloval záři táborových ohňů a zpěv. Měl rád kulturu, se svým bratrem Árou hrál ochotnické divadlo, později s manželkou= Tiki, divadlo loutkové. Do posledního dne svého života se věnoval celoživotní zálibě= sběratelství. I nám všem zůstane příkladem. **Jménem všech skautů a přátel Ti, bratře Kaaji, vyslovujeme velký dík.**

Co my - z PĚTATŘÍČÍTKY, k tomu dodat: Z Havlíčkova Brodu k nám přišli oba bratři Dundáčkové, Jirka a Josef= Nibowaka už z H.B., kde jméno získal (viz povídka Šedého Bobra), byli ve styku téměř neustále přes válku i totalitu, máme vazbu se Štáflovými i přes zpěváka, hudebníka, Jirku Icu Pospíšila a jeho sestru Áťu, členku jejich OS.

A TIKI nám už napsala dopis - ... posílám pár fotografií - Třídění Evženova obsáhlého archivu mi dává hodně práce. Nacházím mnoho pokladů - Děkuji Vám za kondolenci, hezká slova i tiché vzpomínky na bratra Kaaje... Vzpomínám na Vás oba a přeji vylepšení zdravíčka.



Na foto vlevo u pomníku J.F.: Atri, Kendy, Tiki, Kaaj. Dále před Štáflovou chalupou a Klubem ještě s Jindrou= sestrou JiF, její poslední výlet. Foto Kaa, první foto jeho aparátem "dobrovolník".

KAPITÁN OTAKAR JAROŠ

(1.srpna 1912, Louny – 8.března 1943, Sokolovo)

Byl Československý důstojník, účastník zahraničního odboje, který padl v bitvě u Sokolova. V roce 1945 byl in memoriam povýšen na kapitána.

OTAKAR JAROŠ

Narodil se v rodině topiče c.k.státních drah. Dětství prožil v Mělníku, kde působil v organizaci Skaut. Navštěvoval tamní gymnázium, studium však nedokončil. Poté absolvoval Vyšší elektrotechnickou školu v Praze, od roku 1933 poddůstojnickou školu v Trnavě, dále školu pro důstojníky v Turnově a od roku 1937 Vojenskou akademii v Hranicích. Do roku 1939 byl velitelem telegrafní čety v Prešově.



PŮSOBENÍ V SOVĚTSKÉM SVAZU

Po uzavření Mnichovské dohody byl demobilizován a působil jako poštovní úředník v Náchodě. V srpnu roku 1939 utekl do Polska, odtud se dostal do Sovětského svazu. Byl jako mnoho jiných internován v táborech Suzdal a Oranky, protože na takové cizince v té době Sovětský svaz coby spojencem nacistického Německa pohlížel jako na nepřátele.

V roce 1941 nastoupil do výcvikového tábora čs.jednotek v Buzuluku. Tam se stal velitelem 1. roty 1.československého samostatného praporu v SSSR.

Jako prvorepublikovému důstojníkovi mu vadilo politické ovlivňování jednotky, neměl rád politruky a jakékoliv bolševické propagátory. Velmi rád fotografoval a mnohé ze snímků, které pochází z Buzuluku, jsou jeho dílem. Po odeslání československé jednotky na frontu bránila jeho první rota vesnici Sokolovo. Zde se 8.března 1943 odehrála těžká bitva, při níž nadporučík Otakar Jaroš padl. Jako vůbec první cizinec byl oceněn in memoriam titulem Hrdina Sovětského svazu, a byl posmrtně povýšen do hodnosti kapitána.

Otakar Jaroš nebyl členem komunistické strany.

BITVA U SOKOLOVA



Koncem února 1943 po mohutných ofenzívách Rudé armády ve Velké vlastenecké válce došlo k zastavení jejího postupu. V prostoru Charkova neměli Sověti souvisle pokrytou frontu, čehož využili Němci a vrhli se do protiútoků. A právě zde se ve vesnici Sokolovo odehrála bitva 1.čs.samostatného praporu s Wehrmachtem a s tankovými jednotkami elitních tankových divizí Waffe-SS „Adolf Hitler“ a „Totenkopf“.

SITUACE PŘED BITVOU

Vojáci 1. čs. Samostatného praporu byli přepraveni z výcvikového tábora Buzuluk do železniční stanice Valujka, odtud vyrazili na 350kilometrový pochod do Charkova, protože dále již byly železnice zcela zničené. Pochodovalo se v noci, jelikož přes den hrozily nálety letadel Luftwaffe. Do právě osvobozeného Charkova se prapor dostal 1. března 1943. Zde si vojáci odpočinuli a 2. března po půlnoci vyrazili k dalšímu pochodu do prostor Sokolova.

Dne 8. března 1943 okolo půl druhé hodiny odpoledne

Kapitán Jaroš

Narození:	1. srpna 1912 Louny  Rakousko-Uhersko
Úmrtí:	8. března 1943 Sokolovo  Sovětský svaz
Civilní činnost:	poštovní úředník

Vojenská kariéra

Hodnost:	nadporučík i.m. kapitán
Doba služby:	1933 - 1943
Složka:	Československá armáda
Veľel:	1. rota Prvního československého samostatného praporu v Sovětském Svazu
Války:	Druhá světová válka
Vyznamenání:	Hrdina Sovětského svazu

zaútočilo čtrnáct německých tanků na Sokolovo. Palbou sovětských děl a raketometů byl však postup zastaven a tanky se obrátily na ústup. Před vesnicí zůstaly stát tři hořící tanky, což se však ukázalo jako lest, protože minimálně jeden z nich byl nepoškozený a vycházel z něj pouze dým z dýmovnice. Německá posádka zjistila postavení československých a sovětských zbraní, a při druhém útoku, který začal o dvě hodiny později, již měli Němci sokolovskou obranu rozkrýtu. Podařilo se jim zneškodnit jedno ze dvou protitankových děl a těžký kulomet. Rozhořel se krutý boj, při kterém se však čs. vojáci nezalekli postupujících tanků a snažili se je ničit protitankovými puškami a protitankovými granáty. Jelikož protitankové pušky neměly účinnost proti čelní pancíři německých tanků, stříleli do pásů nebo z boku či zezadu pod věž a do prostoru motoru. Čs. vojáci odrazili několik útoků pěchoty, ale německá přesila byla velická. Kolem páté hodiny odpolední vojáci zaujali kruhovou obranu kolem sokolovského kostela. Ludvík Svoboda se rozhodl, že vyšle do protiútoků sovětské tanky. Pod prvním z nich se při přejezdu přes řeku probořil led, takže v podpoře první roty nebylo možné pokračovat. Tato událost však byla dobrou zprávou pro bránící se československá a sovětská vojska – bylo jasné, že německá tanková vojska již nemohou z východu překročit řeku, protože led důsledku tání rychle rozmrzá. Ludvík Svoboda tedy kolem sedmé hodiny nařídil, aby se vojáci bojující v Sokolovu stáhli za řeku. V důsledku minometného odstřelování bylo přerušeno telefonní vedení, byla zničena i radiostanice. Rozkaz k ústupu se tak do Sokolova nedostal. Stejně tak se tam nepodařilo proniknout spojkám, které byly německými vojáky zlikvidovány. A tak u sokolovského kostela pokračoval hrdinný boj, ve kterém čs. vojáci dokázali své kvality i svoji statečnost. Např. vojín Černý nejprve zlikvidoval granátem jeden německý tank, poté vhodil další protitankový granát dovnitř obrněného vozidla, kde zlikvidoval dvacet německých vojáků. Padl i nadporučík Otakar Jaroš, který dostal zásah v okamžiku, kdy se chystal hodit na německý tank protitankový granát. Jiné zprávy hovoří o tom, že byl zraněn a přešel ho německý transportér. Po setmění prudké boje ustaly, ústup čs. vojáků ze Sokolova probíhal celou noc. Čechoslováci tak splnili svůj bojový úkol, který zněl: nepustit Němce přes řeku Mži.

ČESKOSLOVENŠTÍ NOSITELÉ TITULU HRDINA SSSR:

* **Otakar Jaroš** (1.8.1912 – 8.3.1943) – vůbec první cizinec oceněný za války titulem Hrdina SSSR, titul udělen in memoriam 17.4.1943 za statečnost v bojích u Sokolova

* **Jan Nálepka-Repkin** (20.9.1912 – 16.12.1943) – Slovák, padl při osvobození ukrajinského města Ovruč, titul za statečnost udělen in memoriam 2.května 1945

* **Josef Buršík** (11.9.1911 – 30.6.2002) – za hrdinství při osvobození Kyjeva, titul udělen 21.prosince 1943. Po roce 1948 byl perzekuován a v publikacích vydaných do roku 1989 se jeho jméno mezi československými nositeli titulu neuvádělo. Na protest proti okupaci Československa v roce 1968 svá vyznamenání vrátil na sovětské velvyslanectví v Londýně. Pětinásobný nositel Československého válečného kříže 1939.

* **Antonín Sochor** (16.7.1914 – 16.8.1950) – za hrdinství při osvobození Kyjeva, titul udělen 21.prosince 1943

* **Richard Tesařík** (3.12.1915 – 27.3.1967) – za hrdinství při osvobození Kyjeva, titul udělen 21.prosince 1943. Také dvojnásobným nositelem Řádu Rudé hvězdy.

* **Štěpán Vajda** (17.1.1922 – 6.4.1945) za hrdinství při bojích v Polsku, titul udělen in memoriam 10.srpna 1945

* později po válce titul dostal i **Ludvík Svoboda*** titul během války v letech 1941 – 1945 získalo 12 cizinců: **6 Čechoslováků, 4 Francouzi a 2 Poláci**



Jaroš na pamětníci sovětské známce



Medaile Zlatá hvězda

ŽIVÁ ZAHRADA



Český svaz ochránců přírody (ČSOP) chce motivovat veřejnost k úpravám zahrad tak, aby sloužily i potřebám volně žijících živočichů. Soutěž Živá zahrada tak alespoň částečně vrací přírodu zpět do blízkosti člověka.

I skauti mají zde- na svých zahrádkách- rodičů nebo prarodičů apod.- využití.

Soutěžit v Živé zahradě mohou vlastníci a uživatelé zahrad.

DŮLEŽITOU PODMÍNKOU je, aby lidé, kteří se soutěže účastní, měli možnost svoji zahradu přetvářet - uzpůsobovat ji k životu nejrůznějších živočichů.

Živá zahrada musí živočichům poskytovat úkryt, potravu a místo pro

jejich rozmnožování.

Vždy **čtvrtý víkend v květnu** probíhají jarní pozorování. Od pátku do soboty soutěžící na své zahradě zaznamenávají předepsané druhy či skupiny živočichů. Svá pozorování zapisují do mapovací karty. To poté poštou či elektronicky zašlou organizátorům.

Ti kartu vyhodnotí a obodují.

Obdobně v zimním kole, ve kterém se během vánočních svátků pozorují vybrané druhy ptáků. Soutěžící si body za jednotlivá kola sčítají. Pokud zahrada v pětiletém období dosáhne za některé 3 roky součet alespoň 50 bodů, obdrží titul Živá zahrada.

Přitom platí, že ideální zahrada může za letní kolo získat až 22 bodů, v zimním kole pak maximálně 8 bodů.

Předepsané druhy živočichů však reprezentují nejrůznější přírodní prostředí a vidět je na jedné zahradě je téměř nemožné.

Proto je ve skutečnosti bodové hodnocení mnohem nižší. Důležité je, aby se soutěžící po celý rok zamýšleli nad tím, proč se na zahradě někteří živočichové vyskytují a jiní ne, a pokusili se je na zahradu přilákat. A to znamená provést na zahradě velmi zásadní změny.

Soutěže se samozřejmě mohou se svými zahradami účastnit i školy, domy dětí, ekocentra, skauti...atd. Zde se předepsané druhy zvířat pozorují vždy od pondělí do pátku před soutěžním víkendem.

Jarní kolo: Jednotlivé druhy jsou vybrány tak, aby co nejvíce reprezentovaly základní prostředí pestré přírodní zahrady. Jinak řečeno, šance, že je na své zahradě v dané době uvidíte všechny, je nepatrná.

Denní motýli (alespoň 3 druhy)- Žába- Kos černý- Rehek (alespoň 1 druh), Sýkora (alespoň 1 druh)- Ježek (alespoň 1 druh)- Čmelák- Ještěrka nebo had- Vrabec (alespoň 1 druh)- Vlaštovka nebo jiříčka- Hrdlička zahradní- Myš

Kdykoliv během roku se můžete přihlásit vyplněním mapovací karty, viz na internetu

www.zivazahrada.cz nebo volejte ČSOP tel. 222 516 115 a veškeré pokyny vám budou poslány poštou.

Je dobré si všimnout i ostatních živočichů a uvést je do karty. - Za 4.ZO ČSOP sestra Kendy.

Viz brožura Ochrana plazů...Ing.Jiří Haleš, 2009.)

Obr. jak užovka polyká zmiji, odmítla Kendy ukázat.

Od Živé zahrady k setkání v jubilejním roce na Orlovech

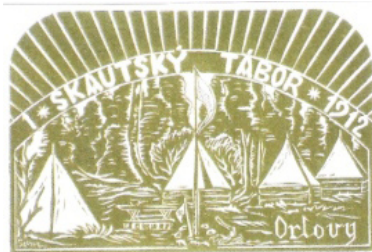
9.-12.6.2011 pro vůdce a vůdkyně

oddílů. Je omezeno počtem účastníků.

Přihlášky přijímá Radek Konečný= Pade,

e-mail: radek.konecny@seznam.cz

(Bližší informace Kendy) Obrázek Sam= Dušan Odehnal



LOGAN

Na jaře v roce 1968 jsem byl při obnově 35.střediska Jaroslava Rady. Byla to úžasná doba, kdy děti byly z obnovy Junáka nadšené a jejich rodiče pomáhali, kde se dalo. V té době jsem se stal zástupcem vedoucího oddílu br.Supa - Mirka Bašuse, v 306.oddíle skautů v Praze 10 na Skalce. Po skautských stopách jsme postupovali i po zákazu činnosti Junáka ke konci roku 1970. Obnova Junáka v roce 1989 nám všem nalila do žil novou energii. Opět jsme svobodně mohli vyznávat naše skautské ideály a nosit náš odznak. Vedle skautských aktivit, nyní v 506.klubu oldskautů Úplněk, se zabývám výtvarnou činností. Ale mou životní profesí je strojařina. 38 let jsem dělal na motorových lokomotivách ČKD. Výčet dalších zálib je asi pestrý : rád fotografuji přírodu, rybařím - v posledních letech stylem "chyt' a pust'", rád si zastřílím z luku i z kuše, zajímám se o historii čsl. armády, hraji na kytaru - to ale již méně než před lety, chodím na dlouhé vycházky okolím Vltavy s naším pejskem - fenkou Conny a třeba ještě rád vařím v přírodě podle zálesáckých receptů. A samozřejmě mám rád stále lokomotivy a rád cestuji vlakem. Můj oblíben spisovatel v mládí byl Jaroslav Foglar a také E.T.Seton. V něm jsem měl svůj vzor v dětství. Jeho pérové obrázky z okrajů knih mne jako kluka fascinovaly a s knížkou Dva divoši jsem chodil spát. Jednou jsem se dočetl, že E.T.Seton za svůj život popsal přes 30 deníků. To já už nestihnu, i když od roku 1990 si taky vedu skautské zápisníky s fotografiemi, kresbami a mapkami. Také jsem za dobu svého skautování psal a kreslil do různých skautských časopisů a zpravodajů. V době skautského temna /1970 -1989/ jsem vydával pro přátele sborník Úplněk. A nějaký čas jsem byl externím spolupracovníkem časopisu Junák. Do dnešní doby zůstávám věrným "psavcem" a čtenářem Lokali. Skauting není pro mne jen záliba, je to pro mne životní styl.

V životě mi vždy pomáhalo dodržování skautského zákona. Osobně si cením 10. bodu skautského zákona, a mým oblíbeným mottem je **Skaut je veselý myslí!**



O CHLEBAJZŇÍKOVÍ

(POVÍDKA)

Otazník- smečka vlčat 305.

Byl jednou jeden kluk. Jmenoval se chlebažník. Kamarádi mu říkali Chlebič. Chlebažník se jmenoval proto, že měl rád chleba.

A protože měl rád chleba, tak si jednou řekl: „Asi bych měl udělat stroj na vyrábění chleba.“ Tak si koupil jednu, dvě, tři, dokonce i čtyři knihy o vyrábění, ale nic tam nenašel. „Ach jo,“ povzdechnul si. „Tak co, zkusím to podle sebe...“ Vůbec mu to nešlo, ale vůbec mu to nešlo.

Jak se snažil, najednou se mu to povedlo! Byl tak rád! Kdykoliv si chtěl udělat chleba, zmáčknul jen knoflík a chleba vyjel z toho stroje.



Lokali - zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha 10
2. číslo 2011, ročník XXVI.

Adresa: Ruská 42, 100 00, Praha 10

Přijem článků, kontaktní e-mail: Lokali@seznam.cz

Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce: Tecklis - Marek Soukup, Ruda - Rudolf Dobiáš, Žabka - Kateřina Vančurová,
ATRI - Karel Skála

Datum uzávěrky příštího čísla: 3. 6. 2011

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů